

Torkában halállal

„Mindig van szabad paripa
S mindig van gazdátlan nyereg.”

(Ady Endre: *A balál lovai*)

*Napvilágát látta ott, és álmodott,
és mindent látott: idők pitvarát,
hogy kert vonaglik, s abogy visszaforrt,*

*mi árnyá szökött, egyszerre megállt
a hunyó Nap, és forgó éjszaka
falta azt, ki hajnalért kiált,*

*kit csönd kerített, s fulladók szava
sziszegte rá, hogy nem lesz többé társa,
hogy csapdák között nő meg otthona,*

*s mert függönyét a néma szél cibálta,
utat képzelt, s fönna a fák felett
boldog mezőt, ahol megtalálja,*

*ki oda fészkel, mégis elveszett,
ki tél-vakon, a ködbe rejtve
gyötrött arcát, testtelen kereng,*

*ki úgy tekint a letepertre,
mintba mezítlen úzótt égi
magát keresné, bagyva, hogy fűrössze*

*balzsamos bit, pedig úgysem érti,
érzi csupán, hogy kétlaki a vendég,
torkában halállal hisz születését féli,*

s létéből fordul ki frvére, a nemlét.